

Adventní zamyšlení s úkoly – 2015

29.11.

Úvod

Maminka zvládne všechno! Upéci cukroví, vystříhnout vánoční hvězdu, Umýt okna, ozdobit byt, koupit dárky, navařit, obstarat adventní kalendáře, připravit vánoční scénku, obstarat něco do mikulášské punčochy, pomoci všem napsat dopis Ježíškovi, navštívit adventní slavnosti, předčítat večer pohádky, dělat Mikuláše, zpívat s dětmi koledy, podstrčit babičkám a tetám pár šikovných nápadů na vánoční dárky, asi na dvě vteřiny se moci zastavit... a znovu napéct cukroví, postavit sněhuláka, jít s dětmi bruslit, vyčistit boty, obletovat tatínka, meditovat a jít si zaběhat, odvézt děti na balet a na fotbal, a při tom všem si udržet dobrou náladu. Maminka zvládne VŠECHNO! Maminka je totiž génius.

Advent je totiž pro maminky často všechno jiné než hluboký čas usebrání. Stres všedních dnů, které zakouší během celého roku, nabere v adventu na rychlosti a na síle. Necháme se pohlcovat „terorem konzumu“: výzvy, které nám adresuje moderní společnost, se pohybují od menších či větších starobylých tradic po naprosto moderní ideje, které nás běžně obklopují. Napínáme všechny své síly, protože chceme našim potomkům a vůbec celé rodině připravit obzvlášť pěkný čas. Máme ještě smysl pro skutečně krásné skutečnosti tohoto předvánočního času, ale pohlcuje nás kolotoč povinností...

Tato zamyšlení nám mají určitým způsobem vystavit „stopku“. Nabízejí možnost, jak pro sebe udělat něco dobré. Jsme zváni každý den otevírat jedna „dvířka“ tohoto „adventního kalendáře“, abychom tu našli malé povzbuzení, které nás povede k větším hloubkám – a taky pár nápadů pro malé i velké, co všechno pro krásný advent můžeme udělat...

A aby nebyli ošizeni malí, kteří si ještě takováto zamyšlení nečtou, nabízíme i jim pár činností pro advent – nebo se mohou pustit do vlastní „cesty adventem“, kterou si mohou vybrat například na <http://deti.vira.cz/omalovanky/adventni-kalendare/>

30.11.

Pečení cukroví – pozemské potěšení

Co by byl advent bez rukou od mouky, drobečků v koberci a nenapodobitelné vůně tajemství tohoto předvánočního času? Nic. Proto bojuji spolu s mými třemi dcerami stejně jako každý rok o místo na sedmi čtverečních metrech malé kuchyně. Skříně jsou upatlané od těsta, a o těsto se také začínají vést hádky. Obětavě se vykrajují srdíčka, hvězdičky a kytíčky. Každý rok se znovu a znovu sama sebe ptám, proč to celé vlastně dělám. Byla bych mnohem rychleji hotová, kdybych prostě posadila své děti k televizi. Každý kousek cukroví by nevypadal jinak, kuchyně by zůstala čistá a byla by mnohem rychleji uklizená.

Ale moje děti chtějí samozřejmě zkoušet, experimentovat a učit se. A tak se statečně probíjíme naším adventním bojištěm, na němž nás Karel Gott přesvědčuje, že sní o vánocích bílých. Juditka, stará tři a půl roku, vypráví, jak se měla těch pár dní u babičky a dědečka. Zeptala jsem se jí: „A pomáhala jsi babičce taky s pečením?“ „Ne!“ vykřikla Juditka rychle. „Babička si udělala všechno sama. Ona žádné dítě k pečení nepotřebuje!“ A tak jsem se sama sebe ještě vážněji zeptala, proč já potřebuju k pečení děti hned tři...

Děti chtějí zkoumat,
Chtějí chápat,
Chtějí věci dělat samy.
Jak bychom mohli rozumět adventu,
Kdybychom se do něj neponořili
A nemohli ho procítit celou svou duší i tělem?

Výzva pro „tvůrce adventu“ – dnes pro všechny společně
UPEČTE SPOLU NĚJAKÉ VÁNOČNÍ CUKROVÍ

1.12.

S oslíkem do Betléma

V naší rodině máme takovou pěknou tradici: o první adventní neděli nerozsvěcujeme jenom první svíčku na adventním věnci, ale „posíláme“ Marii s Josefem na cestu do Betléma. Obě figurky jsou spolu s oslem vyloveny ze zaprášené krabice, Jezulátko je láskyplně skryto pod Mariiným oděvem, teplý plášť slouží k tomu, aby nemrzla. Josef drží Marii v náručí a osel, jejich věrný průvodce, kluše namáhavou cestou naším obývánkem vedle nich.

Den za dnem se figurky blíží místu, kde budou stát na Štědrý den jesličky. Každý den jsou postrčeny o kousek dál, mění se jejich pozice, nemohou si odpočinout... My pozorovatelé jdeme vedle nich a každý z nás podle své role vypráví, jak se Maria, Josef a osel v zimním chladu na neznámých místech cítí.

Každodenních pár minut nad touto adventní scénérií pro nás znamená víc než sladkost z adventního kalendáře – pohled na malou rodinku a opatrné zacházení s „naší“ Marií, péče o osla, který dostává sem a tam něco k žrádlu, aby neztratil síly... a samozřejmě soucit s Josefem, který nese největší zodpovědnost.

Celý tento soucitný a opatrný postup nás připravuje na veliké tajemství, které před námi stojí – na Ježíšovo narození...

Jsou okamžiky, kdy se zdá, že celý svět zůstal tiše stát.

Ohromeně zírám na to, co se má stát.

Malé lidské dítě – skoro by se vešlo do skořápky oříšku – a už tolik změnilo.

Tuším to.

Tvé narození otřese základy světa.

Výzva pro „tvůrce adventu“ – pro všechny společně

POVÍDEJTE SI O TOM, JAK MARIA S JOSEFEM SPOLU PUTOVALI DO BETLÉMA.

Malí „tvůrci adventu“ – **NAMALUJTE OBRÁZEK, JAK MARIA S JOSEFEM JDOU DO BETLÉMA.**

Velcí „tvůrci adventu“ – **PŘEČTĚTE SI PRVNÍ KAPITOLU EVANGELIA PODLE LUKÁŠE – MŮŽETE ZDE NAJÍT INSPIRACI PRO VÁNOČNÍ PŘÁNÍ.**

2.12.

Růže v zimě

Růže v zimě je jako naděje ve chvíli, když už jí mnoho nezbyvá. Vzpomínám na katastrofu v Japonsku před několika lety, na nadvládu přírody, která postihuje zemi i její obyvatele, i když by ji lidé nejraději spoutali svými hranicemi. Všechno to, co lidé sami vybudovali, pro ni není nic, čím by se měla nechat ovládnout. Atomové reaktory, které se kvůli otřesům rozpadly a byly zničeny, začaly žít vlastním životem, jehož následky jsou dnes ještě nevyčíslitelné. Situace se těm, kteří přežili, zdá beznadějná. Mnozí z nich onemocněli a ztratili všechno, co měli. Děti postrádají své rodiče. Bezvýchodnost situace mají dodneška vepsanou ve tváři. Také matky a otcové zoufale pláčou. Jak mají pochopit něco takového, že právě jejich děti byly strženy valícím se proudem? Odhlédneme-li od radioaktivního záření a jeho následků, je asi to nejhorší, co může člověka potkat ztratit svou rodinu a opustit místo, kde žije a které nazývám vlastí.

Jenže život šel a jde dál. A stále znovu se objevují maličké záblesky naděje v bezmoci, které v člověku probudí nečekanou energii a neuvěřitelnou vůli k přežití, díky níž může bojovat proti zkáze, nouzi a samotě. Naděje je jako růže v zimě...

Naděje.

Kvete pod troskami ztracené existence.

Kvete v hledání nových perspektiv.

Kvete v osamělých srdcích a ve zničených snech.

Kvete v zapomenutých duších a nevzdává se.

Kvete v bezvýchodnosti a mění se v sílu a naději.

Kvete pro lidi a nechá se nacházet v katastrofách našich životů.

Výzva pro „tvůrce adventu“

Malí „tvůrci adventu“ – NABÍDNI DNES NĚKOMU ZE SPOLUŽÁKŮ NEBO KAMARÁDŮ POMOC. NEBO ROVNOU POMOZ TŘEBA I S MALIČKOSTÍ. A VEČER SE ZA NĚJ POMODLI.

Velcí „tvůrci adventu“ – POMODLI SE ZA MÍR VE SVĚTĚ A ZA BUDOUCNOST NAŠÍ ZEMĚ...

3.12.

Rukama utišíť svého ducha

Když se chci zklidnit, vezmu ze své sbírky kousek mastku, vezmu náradí a začnu kámen opracovávat. Většinou na začátku nemám představu, co má z mých rukou vzejít. Důležitá je činnost, kontakt s materiálem a s náradím. Soustředím se na každý pohyb a vzdám se toho, abych ulpívala na nějaké myšlenky. S každým pokusem se mi to daří trochu víc.

Celá má pozornost se rozplývá v tomto fyzickém procesu, o němž nevím, kudy mne povede a jak skončí. Zatímco se kámen drolí, hlava se vyprazdňuje. Zatímco kámen přijímá tvar, zlepšuje se mé tělesné a duševní blaho. Starosti a nezodpovězené otázky, které se nerozhodně převalovaly v mé mysli, ustoupily přinejmenším na čas do pozadí.

Už fakt, že tuto tvůrčí činnost nespojuji s přesným cílem, je pro mne bezvýhradným obohacením a dává mi naprostou vnitřní svobodu. Ruce vedou mého ducha, který je čím dál

více uvolněný a směřuje ke klidu. Překvapeně zjišťuje, že nemusí všechno dělat sám, nýbrž že má dobré spolupracovníky v duši a těle, na které se může spolehnout a kterým může důvěřovat. A když se můj nepokojný duch dříve nebo později odmítá nechat přesvědčit k většímu klidu, je mé „umělecké dílo“ vzpomínkou a zkušeností, a to nejen v adventu.

Nech své ruce tvarovat hmotu, jak ti to duch radí.

Nech je pracovat, když je tvá duše neklidná.

Tak se můžeš o kousek přiblížit tajemství svého bytí na stopě k sobě samému.

Výzva pro „tvůrce adventu“ – pro všechny společně

ZAMYSLETE SE, CO BYSTE VLASTNORUČNĚ MOHLI VYROBIT DRUHÉMU PRO RADOST A ZKUSTE TO. MŮŽETE SE SNAŽIT KAŽDÝ SÁM, NEBO MŮŽETE „KUTIT“ VŠICHNI DOHROMADY.

4. 12.

Jsou andělé muži, nebo ženy?

„Mami, jsou andělé muži, nebo ženy?“ zeptala se mě má právě probuzená malá dcera. Do vánoc už nezbyvá mnoho času a ona kreslí obrázek pro tatínka. Co jí mám odpovědět? Před mýma vnitřními očima defiluje množství nebeských bytostí v různých podobách, především takových, jaké vidáme nyní v ozdobených obchodech – od drzých po zbožné, od krásných po kýčovité, od přívěsku na klíče přes svícen na čajovou svíčku po samolepku na vánoční dopis. Koneckonců – mám před očima pouze fantazijní podobu, která není o nic méně pravděpodobná a kýčovitá než ta, na kterou se pamatuji z dětství. Ale přirozeně k tomu musím přidat několik dospěláckých vysvětlení.

„Andělé jsou Boží stvoření,“ odpovídám nejprve. „Potkáme je třeba někdy jako někoho, kdo je na nás hodný. Někdy se objeví jako záchranná myšlenka, když jsme v bezvýchodné situaci. Lidi mají různé představy. Nikdo neví, jak doopravdy vypadají, když jsou neviditelní jako...“ Najednou se mi před očima opět mihly více či méně umělecké i kýčovité obrazy, kterým jsem se nemohla ubránit a bezradně jsem hledala další slova. Nakonec mne z mé bezradnosti vysvobodila dcera.

„Andělé si mne vždycky prohlédnou,“ vysvětlila mi. „Potom mne přikryjí svými křídly, a když jsem smutná, zatřpytí se v mých myšlenkách. A,“ ukončila svůj výklad moje malá filosofka, „je vlastně úplně jedno, jestli jsou andělé muži nebo ženy. Hlavně, že jsou tady.“ Je to tak jednoduché!

Anděli,

Ty neviditelný a nepostřehnutelný společníku!

Neztrácej mne z očí.

Dej mi poznat znamení pro budoucnost božského v mém životě.

Výzva pro „tvůrce adventu“

Malí „tvůrci adventu“ – POPŘEMÝŠLEJ SI DNES O ANDĚLECH NEBO SI O NICH POPOVÍDEJ S RODIČI – MŮŽEŠ SI TO PAK NĚKAM NAPSAT NEBO NAKRESLIT. A VEČER SE POMODLI KE SVÉMU ANDĚLU STRÁŽNÉMU.

Velcí „tvůrci adventu“ – ZKUSTE BÝT BĚHEM DNEŠNÍHO DNE PRO NĚKOHO DOBRÝM ANDĚLEM – FANTAZII SE MEZE NEKLADOU. A VEČER SE TAKÉ POMODLETE KE SVÉMU ANDĚLU STRÁŽNÉMU.

5.12.

Dudlík pro Mikuláše

Tříletá Magdalénka chce být velká. Ale teď jde právě do školky a prožívá svou nově získanou samostatnost aktivně a sebevědomě. S vysoko vztyčenou hlavou se pyšní každé ráno u dveří mezi ostatními, zpravidla plačícími dětmi, které jejich matky unaveně chlácholí.

A já jsem pyšná na svou malou dceru, která udělala další životní krok plná radosti a ne ustrašeně. Jenom večer nám to „být-velká“ nějak ještě nejde.

Ačkoliv se se svým vstupem do školky rozhodla, že už nepotřebuje svou večerní pomoc k usínání, rozuměj dudlík, nachází večer pozoruhodné argumenty pro to, aby mi vysvětlila, že zase už právě teď tak velká není. Její vroucně milovaný utěšitel leží mezitím nevyužitý v kuchyňské skříni a zdá se, že hned tak nedojde klidu, protože se musí jít podívat – okradený o vlastní účel – jak se moje malá velká holčička pracně chystá ke spaní.

Ta malá velká holčička potřebuje několik nocí, než ji napadne spásná myšlenka: „Dudlík by měl dostat Mikuláš,“ objasňuje mi slavnostně. „Určitě ho bude potřebovat pro nějaké malé dítě.“ Domluveno, uděláno. Dudlík se přestěhoval do holinky a pak ke sv. Mikuláši. Určitě najde ještě nějaký pěkný úkol a moje s konečnou platností velká dcera může v klidu spát.

Být tady, když mne volá hlas.

Být tady, když mi vstříc září úsměv.

Být tady, když ze smutných očí proudí slzy.

Být tady a poslouchat.

Být tady a obejmout.

Nic neříkat. Nic nechtít. Nic nedělat.

Jen být tady celým srdcem.

Výzva pro „tvůrce adventu“

Malí „tvůrci adventu“ – MYSLÍTE, ŽE BYSTE TAKY DOKÁZALI UDĚLAT RADOST NĚJAKÉMU JINÉMU DÍTĚTI? ZAMYSLI SE, JESTLI BYS DOKÁZAL NĚKOMU, KDO TOLIK HRAČEK NEMÁ, NĚJAKOU DAROVAT NEBO VYROBIT, A ZKUS TO S RODIČI NAPLÁNOVAT. VEČER SE MŮŽEŠ ZA SVÉHO „OBDAROVANÉHO“ POMODLIT.

Velcí „tvůrci adventu“ – VYPRÁVĚJTE SVÝM DĚTEM, JAKÉ TO BYLO, KDYŽ JSTE VY NEBO ONI BYLI MALÍ – MŮŽETE SI K TOMU PŘIBRAT TŘEBA I FOTOGRAFIE NEBO VIDEO, A NEZAPOMEŇTE NA TO, JAK JSTE JAKO DĚTI ČEKALI NA MIKULÁŠE A TĚŠILI SE NA VÁNOCE. A VEČER SE MŮŽETE POMODLIT ZA CELOU RODINU.

6.12.

Putování vlastní duší

Přes každoroční horlivost je advent každý rok časem, kdy se mé myšlenky toulají často právě uplynulým rokem. Mezi těmi všemi malými a velkými každodenními povinnostmi je mi jasné, že se bohatě vyplněný rok chýlí ke konci a já budu muset brzy udělat místo na nový „oddíl“. A zatímco se toulám mezi mými denními povinnostmi uvnitř své duše, přepadá mě stejnou měrou pocit štěstí, smutku a nostalgie. Vzpomínky se probudí a dovolí mi, abych se chvěla radostí nebo tuhla bolestí.

Myslím na náhlou smrt jednoho milého přítele, na jeho rodinu, jeho přátele a kolegy a sama jsem také hluboce otřesena. V jediné chvíli byl ukončen jeden život, odešel od nás vroucně milovaný člověk, který nám bolestně chybí. Je nemožné vyjádřit slovy, co jsem v těch dnech prožívala. Mé srdce a duši pronikala směs oněmění, vzteku, soucitu a hlubokého smutku.

Tento chaos pocitů byl snesitelný vlastně jen díky tomu, že se o něj dělilo tolik lidí. Kruh blízkých a přátel, v němž jsme společně hovořili, mlčeli nebo jsme mohli plakat. Svíce na stole, němá modlitba a vědomí, že se svým smutkem nejsme nikdo sám.

Moje sklíčenost leží ve tvé blízkosti.

Moje hranice sousedí s tvou dobrotou.

Moje chyby jsou utopeny ve tvé dobrosrdečnosti.

Moje bezútešnost je obklopena tvou láskou.

Můj osud je zahalen tvou milostí.

Má naděje je nesena tvou silou

Můj život je zakotven ve tvé věčnosti.

Výzva pro „tvůrce adventu“

Malí „tvůrci adventu“ – POZVI CELOU RODINU NA ADVENTNÍ VYCHÁZKU. MŮŽETE PŘITOM DONÉST NĚJAKÉ VÁNOČNÍ CUKROVÍ NEMOCNÝM, STARÝM LIDEM NEBO SOUSEDŮM.

Velcí „tvůrci adventu“ – POŠLETE VÁNOČNÍ PŘÁNÍ NĚKOMU, S KÝM JSTE UŽ DLOUHO NEMLUVILI NEBO KOMU BYSTE HO VŮBEC NEPOSLALI.

7.12.

Den pro matku a dceru

Už dávno jsou pryč časy, kdy jsem měla své dcery denně okolo sebe. Už dospěly a jdou si ponejvíce svou vlastní cestou. Společně bytí matky a dcery nabývá nových forem a už k nim nepatří celé společně strávené dny. Domlouváme se, telefonujeme si, píšeme si e-maily z jednoho konce světa na druhý a pomocí zprávy si mobilem přejeme dobrou noc.

Často se mi stýská po časech, kdy jsme mohly být úplně přirozeně od rána do večera a od večera do rána spolu. Ačkoliv mi to občas ničilo spánek, nervy a síly, za nic bych to nevyměnila. Na druhou stranu je krásné prožívat jen občasná setkání, protože jsou mnohem intenzivnější od doby, kdy své dcery nemám okolo sebe. Díky tomu prožíváme každou hodinu a každou chvíli, když jsme spolu, vědomě a intenzivně se vzájemnou náklonností a zájmem. Ano, i vztahy s mými dcerami dospěly...

S bolestí myslím na každou fázi vývoje, při níž jsem podporovala každý samostatnější krok svých dětí. S pýchou vzpomínám na každou etapu jejich nově získané samostatnosti. Uvolňování vzájemných pout, které vyvolává bolest, začalo už při narození. A darovalo mi pokaždé malý zázrak. A pokud si dobře uvědomuji, budu s každým dalším uvolněním znovu a znovu obdarovávána.

Buď ochraňován ve svém dětství.

Buď nesen ve svém mládí.

Buď posilován ve své dospělosti.

Buď opatrován ve svém stáří.

A především buď zachraňován v náručí těch, kteří tě milují.

Výzva pro „tvůrce adventu“

Malí „tvůrci adventu“ – ZEPTEJ SE TÁTY NEBO MÁMY, CO BY JIM DNES UDĚLALO RADOST, CO PRO NĚ MŮŽEŠ UDĚLAT, S ČÍM MŮŽEŠ POMOCI. UVIDÍŠ, JAK DAROVANÁ RADOST LIDI SBLIŽUJE.

Velcí „tvůrci adventu“ – VYBERTE SI NĚJAKÝ VÁNOČNÍ PŘÍBĚH NEBO BÁSEŇ A SPOLEČNĚ SI JI PŘEČTĚTE.

8.12.

Zastavit čas

Jsou momenty, kdy bych si nepřála nic jiného než zastavit čas. Všechno by se mělo zastavit. Hodiny, auta, stroje, lidé, můj denní shon i já. Vyčerpaně a bez dechu touží naše duše i těla po vyrovnanosti a klidu. Ta představa je utopická, a přece mi pomáhá, abych si uvědomila, co všechno mohu sama zastavit a co mohu přivést ke klidu. Protože už vím: svět nezůstane stát, zastavit se mohu jenom já.

Smím si udělat pauzu, když mi dojde dech. Smím nechat věci volně běžet, když moje horlivost ohrožuje moje duševní nebo tělesné zdraví. Zním sama sebe i své hranice. Můj všední den nebude fungovat bez zastavení. Každý člověk, já také, potřebuje období odpočinku a regenerace.

Sedmý den budeš odpočívát, stojí napsáno v historii stvoření. Jak blahodárná je myšlenka na toto prosté přikázání, na tuto nabídku Boha, kterou také já smím přijmout. V našem běžném životě je neděle vnímána spíše jako potřeba společnosti a obětí hospodářských zájmů. Rozhodla jsem se ale, že moje péče o rodinu bude znamenat, že v neděli pračka ztichne a myšlenky na termíny příštího týdne budu ignorovat. Příští týden přijde tak jako tak.

Advent je, když se tu a tam zastavím.

Z hluku vstoupit do ticha a být bdělý.

Propadnout se do mlčení okamžiku.

Nechat se pohltit posvátnou atmosférou a božským světlem.

Jen v tomto jediném okamžiku.

Uprostřed hluku světa.

Výzva pro „tvůrce adventu“ – pro všechny společně

DNES JE SLAVNOST PANNY MARIE: TAK SE TEDY TROCHU ZASTAVTE. MŮŽETE JÍT JAKO RODINA DO KOSTELA NA SLAVNOST NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ

PANNY MARIE; PROSTŘETE PRO OSTATNÍ STŮL, PŘIPRAVTE NĚCO DOBRÉHO A STRAVTE VEČER SPOLEČNĚ. MŮŽETE HO ZAKONČIT SPOLEČNOU MODLITBOU.

9.12.

Bezesné noci

Bezesné noci patří k mému životu, co pamatuji. Právě tehdy, když to nejvíce potřebuji, zničí noc můj spánek a připraví mne neklidnými myšlenkami o vytoužený klid. Hádám se s osudem, proklínám měsíc, ale stejně mi to není nic platné. Převaluji se dlouhé hodiny ze strany na stranu a zoufale zkouším vyhnat z hlavy dotěrné myšlenky. Nakonec se mi po nějaké době, která se mi zdá věčností, podaří upadnout do neklidného spánku, ráno se vzbudím úplně vyřízená s pocitem, že jsem celou noc pracovala.

Někdy mi pomáhá rituál, s kterým jsem se před lety seznámila jako s duchovním cvičením. My účastníci kurzu jsme měli večer před spaním sejmut balast celého dne ze svých ramen, vyjmout ho ze své hlavy a srdce, sbalit ho do imaginárního batohu a postavit ho vedle postele. Ty nejvíce traumatizující myšlenky nám byly tak ve skutečném smyslu slova odňaty a my jsme měli ulehčené usínání. Dobře jsme věděli, že všechny nevyřešené problémy zase ráno vedle postele najdeme a budeme toto břemeno muset opět zvednout. Ale rozhodně se nám, kteří jsme byli posílení zdravým spánkem, ponese lépe.

Už pomýšlení na to mi poskytne ulehčení. A někdy se mi skutečně tímto způsobem povede mého nepokojného ducha ukonejšit.

Je to můj osud a výzva pro mne, když mi život ukáže svou temnou stránku.

Je to moje jistota a útěcha, že se vždycky rozední.

Světlo a tma. Všechno je tu.

Nepoznali bychom jedno bez druhého.

Také hvězda nad Betlémem zářila jen proto, že ji obklopovala temnota.

Kdyby se bylo rozednilo, snad by ji pastýři přehlédli a nedali svému životu nový směr.

Výzva pro „tvůrce adventu“

Malí „tvůrci adventu“ – POMODLI SE DNES ZA TY, KDO JSOU SMUTNÍ NEBO TRPÍ. PŘEMÝŠLEJ, JESTLI NĚKOHO TAKOVÉHO ZNÁŠ – ALE URČITĚ SI NA NĚKOHO VZPOMENEŠ. PŘIPRAV PRO NĚJ NĚCO, CO BY HO POTĚŠILO!

Velcí „tvůrci adventu“ – BUĎ TEN DEN LASKAVÝ NA NĚKOHO, KOHO NEMÁŠ MOC RÁD.

10.12.

Přítelkyně

Když potřebuji radu, zavolám své kamarádce. Když mám nějaké starosti nebo jsem z něčeho zoufalá, zavolám své kamarádce. Když se mi stane něco skvělého, zavolám své kamarádce. Zkrátka, ať se mi vede dobře nebo špatně, moje kamarádka je tu pro mne a platí to samozřejmě i naopak.

Někdy se sama sebe ptám, jestli Maria, Ježíšova matka, taky měla takovou přítelkyni. Jestli si s ní mohla povídat o tom, co se jí stalo a co jí bylo Bohem svěřeno. Jestli měla takovou

přítelkyni, se kterou se mohla poradit o okolnostech svého nečekaného těhotenství, když o něm nemohla mluvit se svým snoubencem. Takovou přítelkyni, která by ji vyslechla i povzbudila, aniž by tuto výzvu komentovala nějakým „když...“ a „ale...“

V žádném případě bych si nechtěla rozhovory se svou kamarádkou odpustit. Sdílíme se o naprosto banální drobnosti stejně jako o existenciální úvahy, když máme starosti. Povídat si, naslouchat si, mlčet, soucítit s tou druhou, plakat, smát se, být prostě spolu – to všechno k tomu patří.

Samozřejmě že existuje mnoho nejružnějších míst, v nichž prožívám svůj život, a taky mám spoustu dalších partnerů pro rozhovor: děti, partnera, rodiče, kolegy. Ale když potkám něco zkresleného, nepřesného... letím za svou kamarádkou; musím se na ni prostě obrátit. Kamarádku prostě nikdo a nic nemůže nahradit.

Kdyby se mnou nikdo nešel
Hlukem dní a mlčením nocí,
Kdyby nikdo nestál na mé straně
V temnotách života a v mém štěstí
Jak ubohý by byl můj život!

Výzva pro „tvůrce adventu“

Malí „tvůrci adventu“ – POZVI NĚJAKÉHO KAMARÁDA NA NÁVŠTĚVU A PODNIKŇTE NĚCO, CO BY VÁS POTĚŠILO A SBLÍŽILO.

Velcí „tvůrci adventu“ – PŘEČTI SI NĚKTERÝ Z TĚCHTO ÚRYVKŮ Z PÍSMO (IZ 7,14 / JAN 1,23 / JER 33,14 / MICH 5,2 / IZ 11,1-2 / MT 3,3 / MT 1,20 / LK 1,38 / LK 1,45) A ZKUS NA TOTO TÉMA SESTAVIT VLASTNÍ VÁNOČNÍ PŘÁNÍ PRO SVÉ PŘÁTELE.

11.12.

Vypouštění

Mojí nejstarší dceři je právě osmnáct a já se cítím posmutněle. Copak se právě nenarodila? Ale copak já nejsem pyšná na práh, který právě překročila, aby ukázala směr svým dvěma sestrám? Léta, v nichž dospěla, uplynula jako voda. V sedmnácti si samozřejmě udělala řidičský průkaz a já ji směla až do dneška za volantem doprovázet. Až do dneška. Protože právě dneska převzala klíčky od auta, volant a zodpovědnost, zatočila sebevědomě za roh a odjela do školy. A já? Ustaraně a pyšně zároveň se za ní dívám a vysílám k nebi spoustu přímelných modliteb.

Jak už to bývá s mnoha fázemi jejího mladého života, opustila mne. V jakémsi „časosběrném dokumentu“ můžu sledovat v rychlém sledu její dosavadní kroky. Narození byl první krok do života. Přestřižení pupeční šňůry ve vlastním slova smyslu znamenalo stále větší samostatnost. První krůčky na vlastních nohou, první školní den, první láska – s každým „poprvé“ byla vyspělejší a já jsem si mohla procvičovat ono vypouštění. Vědomě jsem ji nechávala jít po její vlastní cestě, vždycky s nadějí, že její život bude v této etapě dospělejší. Nikdy mne nezklamala. Věřím tomu, protože moje naděje byla konečně naplněna. Opět jsme obě dvě překonaly různé překážky a já jsem – stejně jako moje dcera – opět o kousek dospělejší.

Říci ano dítěti.

Říci mu ano od první chvíle.

Říci ano ve zdraví a nemoci.
Říci ano ve chvíli odcizení.
Říci ano, když se na nic nechci ptát.
Říci ano při ztroskotání.
Říci ano pod křížem života.
Říci ano a dodržet slovo.
To je vyjádření lásky.

Výzva pro „tvůrce adventu“ – pro všechny společně
UDĚLEJTE DNES POTAJÍ NĚCO NAVÍC PRO KAŽDÉHO, KDO JE DOMA. UVIDÍTE,
JAK JE PŘEKVAPÍTE A POTĚŠÍTE!

12.12.

Stopy času

„Opravujeme stopy času,“ čtu v reklamě jednoho týdeníku. Z jeho stránek na mne pomrkávají polonahé vyvinuté krásky a při bližším pohledu zjišťuji, že nový „omlazovací“ institut může i můj vzhled zbavit stop věku účinnými a rychlými metodami. S mírnou agresivitou opouštím reklamní stránku. Kdo si dovoluje označit moje vrásky jako stopy času, které musí být co nejrychleji odstraněny? Kdo si dovoluje mi předepisovat, jak mám vypadat jako matka po třech těhotenstvích a jako žena v pokročilém středním věku? A kdo vlastně definuje krásu? Já sama se přece musím cítit dobře ve vlastním těle. Samozřejmě, že mi vadí moje občasné „vady na kráse“. Přesto je moje tělo, ať je, jaké je, cennou součástí mojí osobnosti a žádné jiné není myslitelné. Stopy, které na něm zanechal život a některé nemoci, patří ke mně. Za nic na světě bych nechtěla být těchto „stop“ zbavena. Nebyla bych to pak já sama, kdybych měla vyhlazenou pleť, která by neodpovídala mému věku. A nebyla bych tou, jejíž bolesti a štěstí by se nedaly vyčíst z hloubi jejího pohledu. A co bych měla dělat se všemi těmi jizvami a starými zraněními ve své duši? Stopy, které tam jsou vryty, nemůže nikdo efektivně, rychle a téměř zadarmo vyhladit.

Stopy na mém těle chci číst jako dějiny.
Chci naslouchat tomu, jak vyprávějí o kráse a pomíjivosti.
Chci pociťovat, že žiji, jak sama cítím, že žít mám.
V každé vrásce mé tváře a v každém záhybu mé duše.

Výzva pro „tvůrce adventu“
Malí „tvůrci adventu“ – POSLECHNI SI ZAJÍMAVOU PŘÍHODU SVÉ BABIČKY, DĚDY
NEBO RODIČŮ Z JEJICH MLÁDÍ.
Velcí „tvůrci adventu“ – PODĚKUJ BOHU ZA NEJLEPŠÍ ZÁŽITEK MINULÝCH DNÍ,
TÝDŇŮ, MĚSÍCŮ NEBO ROKU.

13.12.

Mezi plechem s cukrovím a vánočním divadlem

Je to typický den, ve kterém nevím, jestli jsem chlap nebo ženská. Každý ode mne něco chce. Nevím, kde mi hlava stojí.

„Je advent, čas ticha a zamyšlení...“ Jemný hlas z rádia zní, jako by přicházel z jiné planety. Můj klid a můj všední den se odehrávají mezi pračkou, dřezem a žehlicím prknem. To celé je podmalované dunící hudbou z dětského pokoje. Zatímco hromada těsta na cukroví čeká na to, abych ho ještě jednou prohnětlá, někdo zvoní u dveří. Otevřu, mezitím vyřídím ještě jeden telefonát a zoufale prohlížím stopy mých rukou od mouky na nábytku, telefonu a vlastních vlasech.

Plech na pečení je v troubě. Ted' rychle umýt ruce a zkontrolovat domácí úkoly. Hned jsem hotová. Zhluboka se nadechnu, přeladím rádio a sednu si s šálkem kávy na stůl. Zatímco medituji při tikání kuchyňských hodin a chystám se vychutnat si první doušek, je můj klid opět přerušen. „Mamííííí!!!“ ozývá se z horního patra. Zvuky prudké hádky dolehnou až k mým uším. Moje holčičky totiž zkouší vánoční divadlo. Přitom hlasitě bojují o roli Panny Marie. Dveře se zabouchnou. Nadávky létají z jedné strany na druhou. Já tady nejsem, šeptám si, zacpu si uši a čekám. A vida – když o chvíli později jdu na výzvědy a nakouknu klíčovou dírkou, vidím tři Marie se třemi Jezulátky a v celém domě opět panuje mír.

Připravit vánoční divadlo a upéct cukroví!

Vyrobít hvězdu a vylouskat ořechy!

Zjednat mír a udržet ho,

A udělat to šeptem, ne hlučně.

Děti křičí a ptají se,

Dneska a vlastně pořád...

Ach, ty požehnaná dobo,

Kdy musí maminka všechno udělat.

Maminka sviští dnem a zvládá všechno,

Co dělá svátky svátečními.

Mami, poběž, vždyť je advent!

Výzva pro „tvůrce adventu“ – pro všechny společně

DNES NEMUSÍME ALE TAKHLE SPĚCHAT – VŽDYŤ JE NEDĚLE. NAVŠTIVME TŘEBA ADVENTNÍ TRHY, NEBO SE POJĎME JEN TAK PROJÍT MĚSTEM NEBO PŘÍRODOU. BUDE TO HEZKÉ, ŽE JSME SPOLU!

14.12.

Jablka pro Ježíška

Moje „veliká“, která má tři a půl roku, poprvé plná nadšení zdobí vánoční stromek. Je velmi napjatá a pořád se ptá, jestli opravdu Ježíšek přijde, zapálí svíčky na stromku a přinese dárky. Ponořená v myšlenkách vybírá hvězdy, koule a figurky a věší je na zelené větve.

„Ježíšek má spoustu práce, když má navštívit všechny děti na celém světě,“ říká najednou.

„Určitě bude unavený, až sem přijde. A určitě taky bude mít hlad.“ A rychleji, než stačím

odpovědět, utíká do kuchyně, vezme koš plný jablek a postaví ho pěkně viditelně pod vánoční stromek. „Aby si Ježíšek mohl vzít,“ vysvětlí mi, když vidí, jak jsem překvapená.

To, že z košíku zmizel jeho obsah, ji po Štědrém dnu nijak nepřekvapuje. Ježíšek měl opravdu asi hlad, když se u nás zastavil. I to, že se košík najednou na Boží hod objevil v kuchyni a stojí vedle stolu s nádobím od slavnostní snídaně, se jí zdá samozřejmostí. „Podívejte, Ježíšek nám vrátil náš košík!“

Je pěkné, že moji malí nemyslí jen na sebe. A to, že Ježíškovi chutnají naše jablka, je přece samozřejmost. „Jako kdyby snad mohlo nějaké zůstat!“ No jasně...

Malá gesta,
Dobře míněná slova,
Myšlenky plné lásky.
Jsou slyšet jen v tichu.
Jen ve skutečích najdeme svou cestu,
V blízkosti nebes a v náručí Boží.

Výzva pro „tvůrce adventu“

Malí „tvůrci adventu“ – ROZDĚL SE S NĚKÝM O NĚCO!

Velcí „tvůrci adventu“ – KDYŽ VÁS DNES NĚKDO O NĚCO POPROSÍ, ZKUSTE HO – POKUD MOŽNO – NEODMÍTNOU...

15.12.

To jsem udělala pro tebe

Děti potřebují adventní kalendář, to je jasné. Ale dokonce dva nebo tři? Když je náročný, vlastnoručně udělaný a obsahuje pár drobných sladkostí, je to ještě docela normální a neliší se prakticky od kalendáře nacpaného čokoládou, který se dá sehnat v supermarketu. Taky babičky a kmoři nám občas nějaký speciální donesou. Nemám s tím problém, pokud se tenhle „megavýběr“ nezvrhne v malé orgie konzumu; pak kalendáře tak trochu ztratí smysl.

Otevřít každý den jedna dvířka je čin, který je třeba u adventního kalendáře brát naprosto vážně. „Vstupuji“ a jsem vítána; na začátku dne, ve svém nejvnitřnějším prostoru, při každém dalším kroku. Když jsem přitom obdarována, třeba kouskem čokolády, malým překvapením nebo několika pěknými myšlenkami, mohu být tím vším posílněna na své cestě dalším adventním dnem. Takto jsem to zkoušela mnoho let dělat pro své děti.

Sama jsem mohla prožít, jak byla moje poselství chápána, když bylo mým dcerám deset, sedm a pět let. Prvního prosince mne překvapily hned tři adventní kalendáře. „To jsme udělaly pro tebe,“ řekly všechny tři jednohlasně. Vytvořily je úplně samy a věnovaly tomu spoustu únavné drobné práce. Třikrát dvacet čtyři dvířek pro mne úplně samy vystříhly a namalovaly. Každá z nich byla maličkým oltářem. To, co jsme si vyprávěly o poselství dvířek, když byly mladší, bylo najednou úplně nedůležité. Byla jsem prostě dojatá. Advent je, když se otvírají dvířka a když se nic netuší...

Vezmi si to.

Nemám toho moc, ale daruju ti to.

Je to drahocenné a nikdo ti to nemůže ukrást.

Ted' ti to patří: můj čas.

NYNÍ.

Výzva pro „tvůrce adventu“

Malí „tvůrci adventu“ – UDĚLEJ SPECIÁLNÍ OZDOBY NA STROMEK PRO KAŽDÉHO ČLENA RODINY ZE STARÝCH VÁNOČNÍCH POHLEDNIC, PAPÍRU...

Velcí „tvůrci adventu“ – ZAČNĚTE PŘIPRAVOVAT VÁNOČNÍ VÝZDOBU BYTU A VYTVOŘTE PRO NI ASPOŇ JEDNU NOVOU MALÍČKOST – MŮŽETE TŘEBA VYSTŘÍHAT VÁNOČNÍ HVĚZDY DO OKEN

16.12.

Svatá rodina

Pohled na „naši“ Svatou rodinu mne vždycky zahřeje u srdce. Už týdny jsou všichni na cestě, a jak se zdá, jsou stále více vnitřně spojeni. Těhotná Maria vleče své velké břicho, Josef, její věrný průvodce, se stará, aby se jí dobře cestovalo, a osel šlape věrně a poslušně vedle nich.

S trochou sentimentu vzpomínám na naši vlastní stávající rodinu. Plní radosti jsme prožívali růst nového života v mateřském těle, růst malé rodiny. Stále na cestě, aniž bychom věděli, jestli dojdeme tam, kde jsme viděli cíl. Kde by měl být náš Betlém? Za jakých podmínek se narodí naše dítě a jak by měla naše rodina dál růst? Závidím „nebeské“ štěstí a zářící „zdravý“ svět Svaté rodiny, která se potýkala s neustále rostoucími výzvami. Při pohledu na mé „rodinné časy“ se každopádně ukazuje, že vedle „nebeských“ a šťastných dní byly taky dny těžké a o dost méně naplněné štěstím.

Jak mohli Maria a Josef vydržet jako rodiče s Ježíšem v pubertě? A co znamenalo pro jejich vztah, že Josef směl takřikajíc jenom „druhým otcem“?

Nějakým způsobem to ta Svatá rodina ale zvládla. Jestli byl jejich svět neustále v pořádku, nevíme. Určitě prožili a protrpěli víc, než my můžeme zjistit. Jejich cesta nekončila každopádně v Betlémě. Ne, tam teprve všechno začalo...

Během všedních dnů hledat a ptát se.

Během všedních dnů růst a zrát.

Během všedních dnů milovat a hašteřit se.

Během všedních dnů plánovat a ztroskotávat.

Během všedních dnů jít a přicházet.

Během všedních dnů snášet a odpouštět.

Výzva pro „tvůrce adventu“

Malí „tvůrci adventu“ – ZKUSÍTE DNES NABÍDNOUT SVOU POMOC PŘI VÁNOČNÍCH PŘÍPRAVÁCH – TŘEBA PŘI ÚKLIDU, PŘI BALENÍ VÁNOČNÍCH DÁRKŮ...?

Velcí „tvůrci adventu“ – ZKUSTE NĚCO, CO SE VÁM DOSUD NEDAŘILO, ZNOVU – A TŘEBA S JINÝM ÚHLEM POHLEDU!

17.12.

Bílý zimní svět

Jak se zdá, příroda často odráží vnitřní stav mé duše. Můj pohled na bílý zimní svět je zároveň pohledem za moje čelo a potopení se do zmatků mého myšlenkového labyrintu. Sněhové vločky padají a v hloubi mého srdce padají vzpomínky jako malé obálky do základu mé duše. Jsou to krásné a bolestné vzpomínky, které v něm nalézají své místo a jistě chtějí být uschovány.

Za poletujícím sněhem je jistě modré nebe; to se potom ukazují před mýma vnitřními očima záblesky světla. Jestliže je obloha zatažená a šedivá, cítí se tak i moje duše a kameny vzpomínek v ní těžknou.

Myslím na těžkou nemoc, která mne v minulém roce postihla jako blesk z čistého nebe. Uvrhla můj život do nečinnosti a uvrhla mé milované i mne samotnou do strachu a bolesti. Donutila mne taky hodnotit vlastní život podle jiných měřítek. Musela jsem se naučit počítat s vlastní omezeností, zvyknout si, že nezvládnou velkou zátěž a nejsem tolik výkonná, jak ode mne očekávali vždycky ti, kteří se mnou žijí a kteří mne znají. Ještě dnes je bolestné prožívat vlastní omezenost a prožívat následky své nemoci. Jako vždycky má ale i tahle mince druhou stranu. Konečně jsem ve všedních dnech dosáhla vytouženého klidu. Měla jsem čas a možnost nově uspořádat své priority a přijmout celý svůj život jako dárek.

Je zázrak, že tu jsem. Zázrak, že žiju a smím se podílet na tomto světě plném zázraků.

Každý neseme svůj život v náruči jako dítě.

Buď opatrný.

Pohoupej ho, když jdeš.

Přijmi ho, i když tě vede na okraj beznaděje.

Nes ho, i když ti těžkne v náruči, a přitiskni si ho na srdce.

Protože patří k tobě.

Tvé dítě.

Tvůj život.

Výzva pro „tvůrce adventu“

Malí „tvůrci adventu“ – POMODLI SE DNES ZA DĚTI, KTERÉ NEMOHOU BÝT SE SVÝMI RODIČI. BUĎ PROTO, ŽE JSOU NEMOCNÉ, NEBO SE O NĚ RODIČE NEMOHOU STARAT. NAKRESLI VÁS VŠECHNY POHROMADĚ A OBRÁZEK NĚKDE VYSTAV.

Velcí „tvůrci adventu“ – POMODLETE SE ZA TY, KDO NEMAJÍ STŘECHU NAD HLAVOU, A VYMYSLETE NĚJAKÝ KONKRÉTNÍ ZPŮSOB, CO BYSTE PRO NĚ MOHLI UDĚLAT.

18.12.

Světýlka naděje

Někdy se najednou setmí. Není to jen proto, že se dny zkracují a noci prodlužují. Ne, někdy se setmí ve mně. Zatímco je svět okolo mne adventně osvětlený, zdá se mi, jako by někdo světlo v mé duši zhasnul. Před očima mám najednou šedý závoj. Mé úsměvy usínají jako v pohádce o Šípkové Růžence a já nevím, kudy dál.

Myslím na všechny chvíle, kdy na mne dolehla mimořádně těžká břemena, šíravé konflikty a duševní krize, které mne dovedly až na okraj beznaděje. Když už jsem neviděla žádné řešení, žádné přátele okolo sebe ani žádné perspektivy, scvrklo se moje doufání na minimum, skrčilo se v nejzazším rohu mé duše a čekalo marně na světýlko na obzoru.

Když je taková tma, připadá mi těžké být v pohodě. Jsem se vším nespokojená a nemám se sebou slitování. Ale potom – a vždycky to „potom“ přijde – se na obzoru objeví světýlko, se kterým jsem už nepočítala. Jsou to lidé, kteří mne vezmou za ruku, vedou mne nebo se o mne starají. Jsou to okamžiky, v nichž se obnoví moje životní energie díky nějaké dobré myšlence. Lidé, kteří mi projeví své sympatie, jsou tu samozřejmě pro mě. Jejich sympatie mi ukazují, že jsem hodná lásky. A to mi pomáhá, abych viděla sama sebe v novém světle – ve světle naděje, které prosvětlí mé dny a mou duši. Bohu díky!

Moje duše mrzne,
Protože tu není nikdo,
Kdo by ji zahřál.

Jsem sama, cítím jen pomíjivost v podzimním listí pod svýma nohama.
Země se připravila, aby přijala vše, co bude nové.
Na obzoru září světlo.

Výzva pro „tvůrce adventu“ – pro všechny společně
ZAJDEME NA RORÁTY NEBO SI ASPOŇ NĚCO Z NICH DOMA ZAZPÍVÁME
Z KANCIONÁLU (PÍSNIČKY 101 – 117)

19.12.

Dobrá matka – špatná matka

Jsem dobrá matka, když svým dětem vyplním každé (vánoční) přání a jsem špatná, když to neudělám? Jsem vzorná matka, když svým dětem dávám jen ekologicky vyrobené a pedagogicky hodnotné hračky, a nejsem jí, když se nechám přemluvit ke koupi počítačové hry s pravděpodobně pochybným obsahem? Jsem hodná matka, když po svých dětech nechci, aby si cokoli odřekly, a jsem zlá, když o některých přáních řeknu, že jsou nesmyslná a nebudeme o nich vůbec mluvit?

Nejen před vánoci se sama sebe ptám, co je na mé výchově dobrého a špatného, co po svých dětech můžu požadovat a čeho je mám ušetřit. Vybírám mezi podporou a zákazem, mezi přísností a benevolencí. Ne vždycky tuhle „hřebenovku“ ustojím. Sice se snažím dělat každý krok uvážlivě a promyšleně, ale stejně mi moje vyčerpané nervy, únava a bezradnost často udělají čáru přes rozpočet.

Ale koneckonců jsem jenom člověk. Dělán všechno, jak umím, podle nejlepšího vědomí a svědomí. A počítám přitom i se svými chybami a hranicemi, se svou nedostatečností i nedůsledností. A – vánoční dárky by o tom mohly vyprávět – jsem pro své děti nakonec nejvelkorysejší maminkou s tím nejvřelejším srdcem.

Život.

Denní balancování mezi protiklady.

Hledání správného směru.

Potácení se bez pomoci mezi rizikem a jistotou.

Unavené kroužení kolem pevného bodu.

Sedění bez pomoci na dvou židlích.
Poctivá snaha o přímost a hodnověrnost.
Prostě život.

Výzva pro „tvůrce adventu“

Malí „tvůrci adventu“ – UDĚLEJ NĚCO, DO ČEHO SE TI TEN DEN OPRAVDU NECHCE.

Velcí „tvůrci adventu“ – DÁVEJTE DNES POZOR NA TO, ABYSTE DODRŽELI, CO SLÍBÍTE!

20.12.

Ježíšek slaví masopust

Vánoce předchází obstarání stromku, všech dárků a důkladný úklid dětského pokoje. Ráda bych věřila, že moje dcery myšlenkami zabloudí taky do období, které přijde po vánocích. Jsem ale přesvědčena, že jakmile se objeví u našich dveří tři králové, děvčata si na advent a vánoce už ani nevzpomenou. Čas jim bude vymezovat masopust a karneval. Ve školce i ve škole společně vychovatelé, učitelé i děti plánují večírky, vánoční hvězdy nahrazují konfety a je nejvyšší čas nachystat masky.

Moje nejmladší dcera má jasno: ona půjde za Ježíškem! To ovšem staví mne, její matku s poněkud tradičnějšími představami o maskách, před velký problém, o kterém jí ovšem nemůžu moc povídat. To, že výroba masky nepředstavuje pro mou dceru žádný problém, mi moc nepomůže. Bohudíky jsem přišla na nápad, který naprosto odpovídal jejím představám. Prohrabaly jsme spolu bednu s látkami a ta ze sebe vydala naprosto všechno. Bílý tyl s třpytivými hvězdami zdobil předloni při vánočním divadle anděla. Zlatý věneček byl doplněn zářivou zlatou hvězdou a troška třpytek na obličejí dotvořila fantazijní obraz a kostým mé nejmladší. Byla šťastná a spokojená.

„Já bych mu chtěla být aspoň trochu podobná,“ řekla. „Ve skutečnosti je Ježíšek ještě zářivější a víc zlatý, než si umím představit.“ A má pravdu.

Být dítětem.

Hrát si, přát si, snít.

Být matkou.

Naslouchat, milovat, chápat.

Svět matek a svět dětí se denně potkávají a prolínají.

Jeden obohacuje druhý.

Mnohé se podaří.

Něco ale ne.

Matka a dítě jdou spolu po cestě.

A oba se od sebe denně něco naučí.

Po celý život.

Výzva pro „tvůrce adventu“ – pro všechny společně

PŘIPRAVTE SI NA NEDELNÍ PODVEČER K MODLITBĚ U ROZSVÍCENÉHO ADVENTNÍHO VĚNCE NĚJAKOU NOVOU VÁNOČNÍ PÍSEŇ A ZKUSTE SE JI SPOLU NAUČIT. POTOM SI MŮŽETE TŘEBA ZOPAKOVAT TY KOLEDY A PÍSNIČKY, KTERÉ UŽ O VÁNOCÍCH ZNÁTE.

21.12.

Mami, já chci!

„Já si ale chci vzít ty zelené šaty!“ Nebo: „Já se ale chci teď dívat na televizi!“ Nebo, nebo, nebo... „Mami, já chci!“ – tahle slova slyším denně, zejména tehdy, když po mně něco moje děti chtějí. V opačném případě, když požaduji od svých dětí něco já, se ozve druhá varianta: „Mami, ale já nechci!“ Odčerpává mi to energii, když jako matka taky občas něco chci. Tenhle základní fakt se nejčastěji opomíná, když děti něco ode mne automaticky očekávají, nebo když se zdá, že minimálně dojde k diskusi o jejich přání.

Jsem snad krkavčí matka, když od svých dětí požaduji věci, které považují za nesmyslné? Nebo jsem snad úplně mimo, když požaduji trochu ohleduplnosti a podpory? Achjo, myslím, že si v tom případě koleduji o neustálé „NE!“ A pustím se znovu do diskusí, z nichž moje děti vyjdou jako největší ničemové. A ještě ke všemu se naučily diskutovat od nás, svých rodičů.

Zatímco se tiše kradu z pokoje, abych se z té aféry nepozorovaně vytratila, naslouchám za zavřenými dveřmi prudkému slovnímu souboji mých dětí s jejich otcem. Argumenty létají sem a tam. Prudce se mění názory i pozice.

Z mé perspektivy nezávislé pozorovatelky vidím věci najednou z úplně jiné strany. Najednou pociťuji něco jako pýchu: moje děti mohou obhajovat své zájmy. A to jim samozřejmě může být v životě jen k užítku.

Jdi, mé dítě.

Jdi svou cestou.

Nenech se odradit od svého cíle.

Nenech si vzít své sny.

Jdi s Bohem a s mým požehnáním.

Jdi, mé dítě, kam musíš jít.

Výzva pro „tvůrce adventu“ – pro všechny společně

NAJDĚTE TENTO DEN NA KAŽDÉM ČLENU RODINY NĚCO, ZA CO HO VEČER
POCHVÁLÍTE.

22.12.

Vzpomínky

Když děti vyrostou, matka zestárne. Stále častěji pronikají vzpomínky na ta místa, která zaujímaly společné zážitky. Rodinný život se změnil. Společenství všedních dnů změnilo podobu. Tak často se raduji a také cítím ulehčení, když mi začnou chybět malé i větší rodinné rituály adventu. Vzpomínky se probouzejí a pomalu pronikají celou mou osobností.

Napjaté čekání mých dětí na Mikuláše, kterého nikdy „nenachytaly“, i když tomu věnovaly plnou pozornost... Sváteční momenty v záři svíček při domácím muzicírování... Doby nenápadných pokusů proniknout do schovaných „překvapení“ a velkého těšení... Cesta k vánocům a radostné setkávání ve společnosti blízkých a přátel... A nakonec samotná „domácí cesta adventem“ se svou hřejivou atmosférou přicházející nadílky...

„Mami, nemusíš nááááhodou někam jít?“ slyším ve vzpomínkách volat svoje děti. Ano, skutečně jsem hledala vždycky nějakou záminku, aby se jim jejich kousky vyvedly. Náhlý spěch, kdy jsem musela navštívit toaletu, byl vždycky dobrý způsob, jak jít z cesty. Každý

věděl, že tím vlastně pomáhám Ježíškovi, aby mohl rozsvítit svíčky na vánočním stromku. Ale to nebylo důležité. Když jsme se o něco později shromáždili kolem stromčku, dopřálo nám vánoční kouzlo zapomenout na všechny přípravy a spory. Vždycky a každý rok.

Vzpomínky.

Radostné okamžiky a hluboká setkání.

Vzpomínky.

Prožité sny a uprchlé štěstí.

Vzpomínky.

Drahocenné perly v pokladnici mé duše.

Výzva pro „tvůrce adventu“ – pro všechny společně

POMOZTE NĚCO VYŘEŠIT ČI NAPRAVIT NĚCO, CO JSTE POKAZILI. PŘEMÝŠLEJTE, CO BYLO V POSLEDNÍ DOBĚ ŠPATNĚ, CO CHCETE, ABY SE UROVNALO, CO BY VÁM PÁN BŮH ODPUSTIT A POKUD UŽ TO VÍTE, MŮŽETE JÍT KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ NEBO ALESPON POPROSIT ZA ODPUŠTĚNÍ.

23.12.

Zázrak zrození

Když se narodila má dcera Lea, věřila jsem, že svět musí zůstat stát. Bylo to, jako by nebesa zadržela dech, aby neporušila okamžik, v němž se nad krajinou našeho života objeví kometa. Nebesa uvítala novou hvězdu a já své nové dítě. S velkou mocí si Lea vydobyla místo v našich životech. Plná energie začala panovat nad naším světem a našimi srdci.

Když se dnes, o dvacet let později, za touto událostí, která nám tak změnila život, ohlédnu, zdá se mi, jako by to bylo teprve včera. Vidím to, slyším, cítím a žasnu nad tím. Pociťuji zároveň bolest a nadšení, držím svůj malý zázrak v náručí a jsem zaplavena vděčností a štěstím.

V očích mé dvacetileté dcery se zrcadlí ještě dnes andělské bytí, se kterým jako by se už narodila. Ještě stále mohu pociťovat, jak jsem se cítila tehdy. Ještě dnes nesu všechno to štěstí a obavy ve svém srdci. Ještě teď cítím ve vzduchu jedinečnou vůni novorozenečního dítěte, které – když konečně vyrostlo – jde svou vlastní cestou. Až dodnes se ta vůně nerozplynula. Vůně mého malého zázraku, který můj život nikdy neopustí.

Jak může Ježíšovo narození otřást celým světem? Jak se asi cítila Maria, když držela v náručí své božské dítě. A jak můžeme cítit vůni toho zázraku, který naplnil celý svět, ještě po dvou tisících letech v našem životě?

Maličké lidské bytí, které vstoupilo do našeho světa.

Nevinné a nic netušící.

Zranitelné a plné touhy po blízkosti a něžném doteku.

Vhozené do života plného nebezpečí a netušených možností.

Přijímám tě s nekonečnou úctou.

S úžasem a tiche.

Je to, jako bych objímala celý svět ve své náručí.

To je vpád Boží do mého života.

Výzva pro „tvůrce adventu“

Malí „tvůrci adventu“ – NAKRESLI, CO SE TI LETOS V ADVENTU NEJVÍC LÍBILO, A OBRÁZEK NĚKOMU MŮŽEŠ DAROVAT.

Velcí „tvůrci adventu“ – PODĚKUJTE BOHU ZA DAR LETOŠNÍHO ADVENTU A POMODLETE SE NEJEN ZA SEBE A SVÉ BLÍZKÉ, ALE HLAVNĚ ZA TY, KTEŘÍ BOHA A JEHO SYNA JEŽÍŠE NEZNAJÍ.

